

betydelige investeringer, der krævedes til minedrift, måtte en sådan årsproduktion kunne fortsætte over en længere periode, f. eks. 10 år.

De indtil nu foretagne undersøgelser har imidlertid vist, at den rige forekomst, man ved Blyklippen havde påtruffet nær bjergets overflade, længere nede i bjerget er mere spredt og efterhånden snævrer ind. Man tør derfor i denne særlige forekomst kun regne med en forholdsvis mindre malmængde end den ovenfor omtalte. Der skønnes således kun at være mulighed for en årlig brydning af ca. 70 000 tons malm gennem en 6—8-årig periode.

Hertil kommer, at metalpriserne i de forløbne to år er faldet væsentligt.

Under disse omstændigheder tør det *ikke påregnes, at der på basis af de gældende priser og de konstaterede muligheder alene kan iværksættes en lønnende drift*. Imidlertid anser man en standsning af selskabets aktivitet nu for at være særdeles uønskelig. Dels er det en kendsgerning, at der stadig er store uudforskede muligheder indenfor det område, der er tale om, hvilke muligheder i givet fald kan vise sig at være af en sådan art, at erhvervsmæssig udnyttelse kan finde sted, og disse muligheder kan på bedste måde og mindste bekostning udforskes af selskabet samtidig med, at det iværksætter en *begrænset minedrift* efter den skala, som omtales ovenfor. Dels antages det at være af en vis nationaløkonomisk betydning, at der udvindes det kvantum råstoffer, der kan blive tale om, selvom produktionen, hvis metalpriserne forbliver lave, ikke giver overskud eller skulle blive tabgivende.

Under disse omstændigheder mener man at burde gå ind for, at der fra staten ydes selskabet en støtte, som muliggør udvinding og salg af den hidtil ved Blyklippen konstaterede blyforekomst og jævnsides dermed en fortsættelse af undersøgelsesarbejdet, således som det normalt altid finder sted i forbindelse med minedrift.

Efter forhandlinger med selskabet er man kommet frem til, at den støtte, som bør ydes til dette formål, passende kan bestå dels i en indskudskapital på 12½ mill. kr., dels i en tabsgaranti indenfor et beløb af 10 mill. kr. for en bankkredit.“

Ved 1. behandling erklærede *Heising* (S), at man ved behandlingen af loven af 1952 fra alle sider havde været klar over, at der var tale om en betydelig økonomisk risiko, og at det foreliggende lovforslag måtte tages som udtryk for, at de mere optimistiske bedømmelser ikke helt var blevet opfyldt. Socialdemokratiet var imidlertid af den opfattelse, at staten burde medvirke til at føre arbejdet videre. Også *Erik Eriksen* (V) kunne på sit partis vegne give tilslutning til lovforslaget, så man kunne fortsætte arbejdet i et rimeligt tempo afpasset efter forholdene. *Halfdan Henriksen* (KF) kunne, omend ikke uden store betænke-